

IN DE SCHIJNWERPER

Bo van der Werff en Anne Zwijnenburg: 'We zijn allebei heel ander werk gaan doen'

Bo van der Werff (37) en Anne Zwijnenburg (38) wonen met hun dochtertje Mae (1) op Watermolenstraat 91.

Hoelang wonen jullie hier en waar heeft jullie wieg gestaan?

Anne: Eind 2017 zijn we hier komen wonen, nadat we het huis een jaar verbouwd hebben. De hele fundering is vernieuwd en ook de indeling is veranderd. Veel dingen hebben we zelf gedaan. Bo: Tot mijn twintigste heb ik bij mijn ouders op Burg. Versteegenstraat 31 gewoond. Ik vertrok naar Amsterdam voor meer avontuur. Daar leerde ik Anne kennen en na een tijdje trok ik bij hem in. Hij komt uit Wormer. Rond ons dertigste wilden we allebei graag weer terug. Toen ons oog op dit huis viel waren we meteen verkocht. Anne: Ik kende Westzaan niet; ik ben er ooit één keer op de motor doorheen gereden. Ik voelde me hier meteen thuis. Bo: Je kunt hier even naar de bakker lopen, of naar de supermarkt. Voor mij liggen hier mooie herinneringen natuurlijk. Ik ken veel mensen van gezicht, omdat ik twintig jaar geleden op zaterdag bij bakker Krijgsman werkte.

Wat doen jullie voor werk?

Anne: Sinds twee jaar timmer ik. Maar ik heb informatiewetenschappen gestudeerd. Freelance heb ik websites gebouwd en was ik programmeur en webdesigner. Met mijn eerste salarisstrook ben ik naar de bank gerend en heb ik een appartement aan de Ceintuurbaan gekocht. Dat was mijn eerste verbouwing. Alles kwam toen tegelijk. Tijdens de

pandemie werkte ik vanuit huis. Na al die jaren had ik zin om met mijn handen te gaan werken. Ik kwam in contact met Mark Bes, een alleskunner die net voor zichzelf was begonnen. Ik dacht dat ik wel handig was tot ik zag wat hij kon. Na drie maanden heb ik mijn baan opgezegd en nu werk ik als freelancer drie dagen per week bij hem. We bouwen o.a. vakantiehuysjes op de Ketelhof in Jisp. Echt mooi maatwerk dat door een architect is ontworpen. Ik heb meteen mijn social media de deur uit gedaan en mijn LinkedIn op slot gegooid. Ik had alleen nog whatsapp en e-mail. Het geeft ruimte in je hoofd om daar niet mee bezig te hoeven zijn. In de winter moet je lichaam even wennen aan de kou, maar je kunt je erop kleden. De private klanten voor wie ik tegenwoordig werk zijn altijd zo blij met wat je doet. Dat is niet te vergelijken met die duizenden onzichtbare mensen die via een internetverbinding ergens op de wereld iets abstracts zitten te doen.

En wat doe jij, Bo?

Ik heb vrijetijdsmanagement (hbo) gedaan. Voor de open dag was ik naar Lowlands geweest om betrokken te zijn bij de organisatie van dat soort evenementen. Nou, dat leek me wel wat! Na mijn afstuderen ben ik bij een kunstbeurzen-organisatiebureau in Amsterdam gaan werken. Daarna heb ik een tijdje bij een theater en een galerie gewerkt. Toen we deze kant op kwamen wilde ik iets heel anders proberen. Mijn ouders Jacob en Joke van der Werff zaten allebei in het onderwijs en hoewel ik dat altijd had afgezworen wilde ik toch ook wel die kant op. Ik ben als assistent bij Dynamica (speciaal onderwijs) op de Sportstraat op de Koog begonnen. Omdat ik altijd muziek heb gemaakt wilde ik me daarop gaan richten. Bij Tamino kon ik een opleiding volgen tot muzikspecialist voor dergelijke kinderen. Later werd ik gevraagd om op alle vier de locaties muziekles te geven. Sinds dit schooljaar geef ik bij et Buut in Zaandam muziekles aan alle zeventien groepen. Denk daarbij aan zingen, spelen, bewegen, luisteren en componeren. Ik leer ze over muziek, maar laat ze ook veel doen. Ik heb het gevoel dat ik ze op een zinvolle manier iets mee kan geven. Hoop ik...

Je zei dat je altijd muziek had gemaakt.

Op mijn tiende speelde ik saxofoon bij Crescendo hier in Westzaan. Ik zat bij Fluxus op les. Op mijn zestiende ging ik in bandjes spelen. Vier jaar later ontdekte ik het gitaarspelen en ben ik liedjes gaan schrijven en componeren. Anne: Bo heeft onder de naam Bo Terry in 2010 een EP gemaakt: Kijk maar niet naar wat je ziet. Die nummers heb ik zojuist toegevoegd op Spotify.

Waarom is je artiestennaam Bo Terry?

Omdat Terry mijn derde naam is. Ik schilder ook onder die naam. Tijdens de Dag van Westzaan heb ik met schilderijtjes van Westzaanse huisjes geëxposeerd in de tuin van Marsha Metselaar in de Kerkbuurt. Ik gebruik zowel acryl- als olieverf. Maar aquarel vind ik ook leuk. Ik maak ook illustraties waarvan ik bijvoorbeeld kaarten laat drukken.

Je doet dus ook actief iets met de kunst die je maakt.

Ja, ik heb een drang om dat te willen delen. Ik ben ook altijd geïnteresseerd in andermans muziek of creaties:

Gillian Welch, Joni Mitchell of Bonnie Raitt. Maar ook mensen van nu. Ken je Leif Vollebakk? Of Ben Howard? Ik heb hier lp's uit de jaren zestig en zeventig: Joan Armatrading, Joan Baez. Maar ik

hou ook van klassieke muziek als van Erik Satie of Chopin. Anne: Jij kent echt alles. Even kijken, Leo Kottke ligt nu op de draaitafel.

Anne, jij begint meteen luchtgitaar te spelen. Speel jij soms ook in een band?

Ja. In The Damtones. Tot de pandemie speelden we tien jaar in The Waterhole bij het Leidseplein. Toen ik daar woonde kon ik er met mijn gitaar op mijn rug heen en speelden we van elf tot vier uur 's ochtends. Ik heb daar wel alweer gespeeld; met de auto erheen en dan niet drinken, nee. Dus dat is wel effe anders.

Heeft Mae jullie leven erg veranderd?

Bo: Absoluut. Maar wel ten goede. Ze is gewoon heel leuk. We waren er ook aan toe. Anne: Je kunt echt zeggen dat we er klaar voor waren om een kind te krijgen. We hadden er de tijd voor gemaakt en hoefden niet ineens alles om te gooien. We werken allebei drie dagen en de dag dat we allebei werken is Mae bij Bo's ouders. Bo: Ze is zo makkelijk. Net na het maken van de foto legde Anne haar in bed en je zult zien dat ze zo weer net zo vrolijk wakker wordt.

Wat vinden jullie belangrijk in het leven?

Bo: Ja, eh, liefde. En ik denk dat ik bij alles toch wel de leuke dingen eruit weet te vissen die het leven leuk maken. Anne: En vertrouwen. Bo: Liefde en respect voor alles, voor de natuur ook. Als we al vlees eten dan is het biologisch. En dat je oprechte aandacht hebt voor kleine dingen. **En jij Anne?** Ja, dat vind ik ook. *(Ze schieten allebei in de lach.)* Nou, ik heb denk ik geen motto of thema in mijn leven. Wat dat betreft ben ik denk ik een ongeleid projectiel. Maar als ik uit alles moet kiezen denk ik toch wel dat mijn thuis, mijn gezin, het allerbelangrijkste is.

Marijke van der Pol

